

Nr 469.

Av herr **Ståhl**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 259, med förslag till lag om kommunala åtgärder till bostadsförsörjningens främjande.*

I propositionen nr 259 föreslås bestämmelser syftande till att lagfästa kommuns rätt att anslå medel för förbättring av bostadsförhållandena inom kommunen och kommuns skyldighet att biträda vid den statliga låne- och bidragsgivningen för bostadspolitiska ändamål. Emot dessa i 1—2 §§ av den föreslagna lagen intagna stadganden synes i princip intet vara att erinra. Ej heller föranleder förslaget i 4 § om skyldighet för vissa kommuner att uppgöra bostadsförsörjningsplan någon principiell erinran.

Emellertid har i 3 § influtit ett stadgande varigenom kommun — utan begränsning till kommun av viss storlek eller karaktär — skulle åläggas ett generellt ansvar för förbättring av bostadsförsörjningen inom kommunen. Detta förslag måste anses ytterst betänkligt. Väl är det önskvärt att handläggningen av allmänna angelägenheter i största möjliga utsträckning decentraliseras. Men denna synpunkt tillgodoses i föreliggande sammanhang genom de föreslagna bestämmelserna i 1 och 2 §§. Det föreslagna stadgandet i 3 § syftar i själva verket längre. Den föreslagna skyldigheten för kommunerna är visserligen ej förenad med befogenhet för något statligt organ att tillse att skyldigheten fullgöres. Man har emellertid all anledning att befara att rop på sådan befogenhet skulle höjas, om det visade sig att någon kommun icke vidtog alla de åtgärder som ansåges erforderliga. Stadgandet i 3 § kan sålunda befaras innebära en inkörspport för ytterligare centralt statligt inflytande över kommunerna. Det får alltså anses syfta till raka motsatsen mot en decentralisering. Det bör understrykas att, om avsikten icke skulle vara den nu angivna, stadgandet är skäligen meningslöst och sålunda saklöst bör kunna utgå.

Departementschefen talar om »de fåtaliga invändningar, som rests mot tanken att i lag fastslå kommunernas skyldighet att svara för att bostadsförsörjningen inom kommunen är tillfredsställande». Såsom framgår av proposition nr 279/1946 har emellertid såväl Svenska landskommunernas förbund som Svenska stadsförbundet opponerat sig på denna punkt. Förstnämnda förbund, som tillstyrker förslaget att göra förmedlingsverksamheten obligatorisk för kommunerna, anser det vara att gå för långt att därutöver införa tvång för kommun att vidtaga åtgärder för den lokala bostads-

frågans avhjälpande. Och stadsförbundet, som icke har något att erinra mot den lagstadgade skyldigheten i den mån därigenom skulle fastslås att bostadsförsörjningen hör till kommuns gemensamma hushållningsangelägenheter, reagerar mot tanken på att statliga organ skulle få maktmedel att med tvång diktera en kommun dess bostadspolitik. Genom stadgandena i 1 och 2 §§ föreliggande lagförslag har man alltså gått så långt som de båda kommunförbunden velat vara med. Vad stadgandet i 3 § kan innebära härutöver — detta har ovan antytts — vilar alltså icke på tillstyrkanden från dessa förbund.

Med stöd av det anförda och med hänsyn till nödvändigheten att i varje förekommande fall motverka tendenserna att begränsa den kommunala självbestämmanderätten hemställas,

att riksdagen icke måtte bifalla Kungl. Maj:ts proposition nr 259 i vad avser 3 § av den däri föreslagna lagen om kommunala åtgärder till bostadsförsörjningens främjande.

Stockholm den 21 maj 1947.

Manne Ståhl.

Nr 470.

Av herr Nolin m. fl. i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 259, med förslag till lag om kommunala åtgärder till bostadsförsörjningens främjande.

(Lika lydande med motion i Första kammaren nr 315.)

Stockholm i maj 1947.

C. Oscar Nolin.

Gust. Nilsson
i Göingegården.

Einar Hæggbloom.

Ragnar Sveningsson.